

M. Karłowicz

Mieczysław Karłowicz

NA ANIOŁ PAŃSKI (Wydanie trzecie)

do słów K. TETMAJERA — melodeklamacja.

NIE PŁACZ NADEMNA (Wydanie trzecie)

do słów J. IWĄŃSKIEGO — śpiew z fortep.

WYDAWNICTWO i WŁASNOŚĆ
WARSZAWSKIEGO TOWARZYSTWA MUZYCZNEGO

SKŁAD GŁÓWNY
GEBETHNER i WOLFF

Warszawa — Kraków — Lublin — Łódź — Poznań — Wilno — Zakopane.

„NA ANIOŁ PAŃSKI”

Poezja K. Tetmajera.

M. Karłowicz.

Andante non troppo.

Fortepian. *mf*

Na Anioł Pański biją
dzwony, Niech będzie Marja pozdrowiona, Niech będzie Chrystus pozdrowiony...

Na Anioł Pański biją dzwony W niebiosach kędyś
poco a poco dim.

W wieczornym mroku,

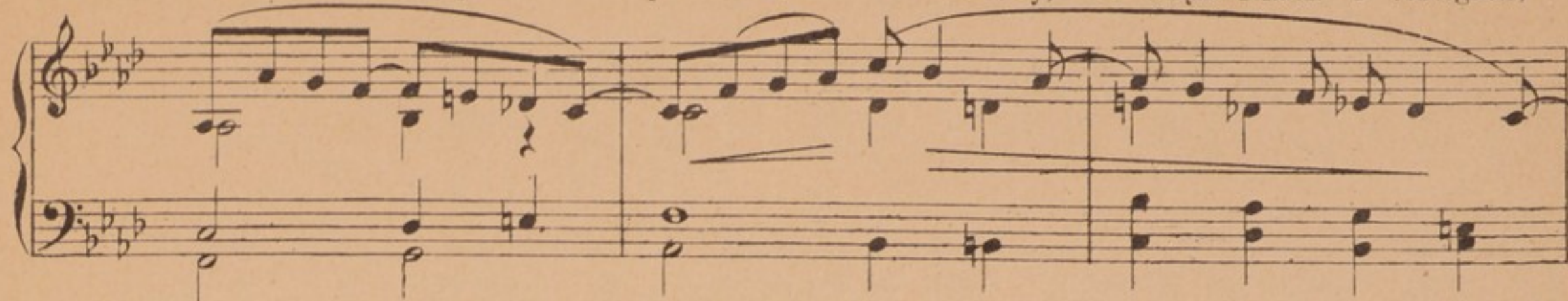
G 4575 W

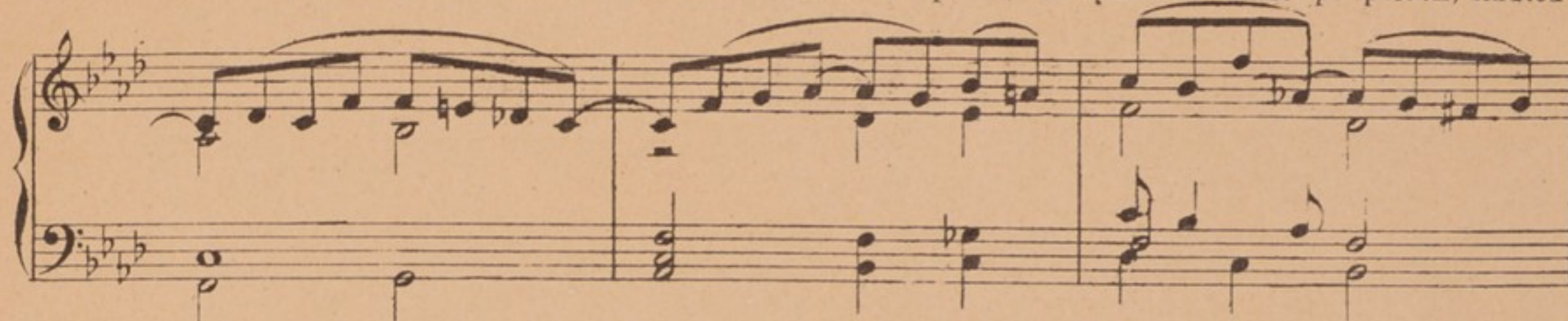
Mus. III. 71. 145

Zb. zab.

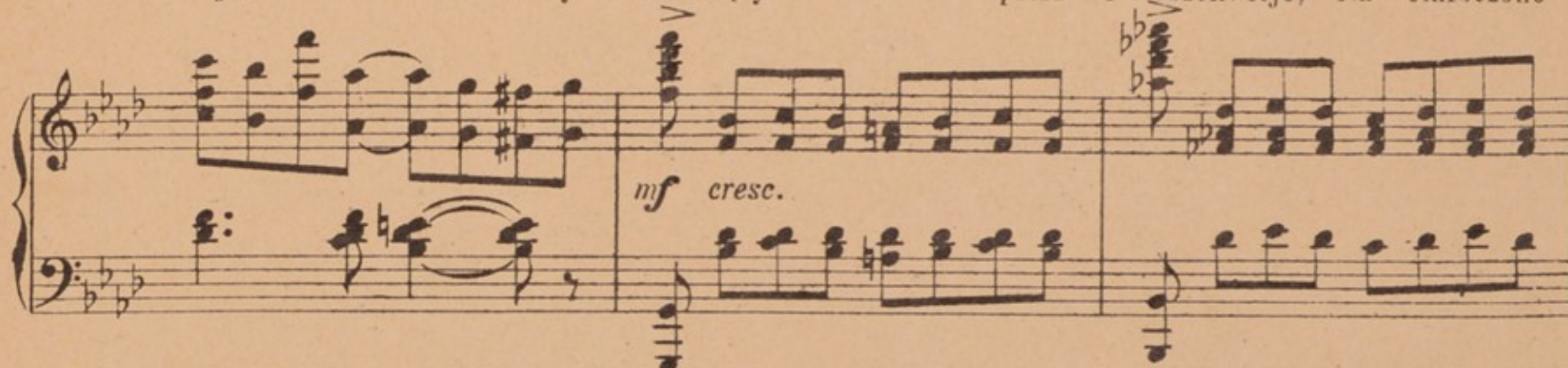
we mgle szarej, Idzie przez łąki i moczary, Po trzęsawiskach i rozłogach,

Po zapomnianych dawno drogach Zaduma polna, osmętuka... Idzie po polach, smutek

sieje, Jako szron biały od księżycy... Na wód topiele i rozehwieje, Na omroczone

śpiące gaje, Cień zasępienia od niej wieje, Włóczą się za nią żal, tęsknica...

Hen, na cmentarzu ciemnym staje, Na grób dziewczyny młodej siada, W świat się od grobu patrzy blada...

Na Anioł Pański biją dzwony, Niech będzie Marja pozdrowiona, Niech

będzie Chrystus pozdrowiony... Na Anioł Pański biją dzwony,

W niebiosach kędyś głos ich kona...

poco a poco dim.

pp

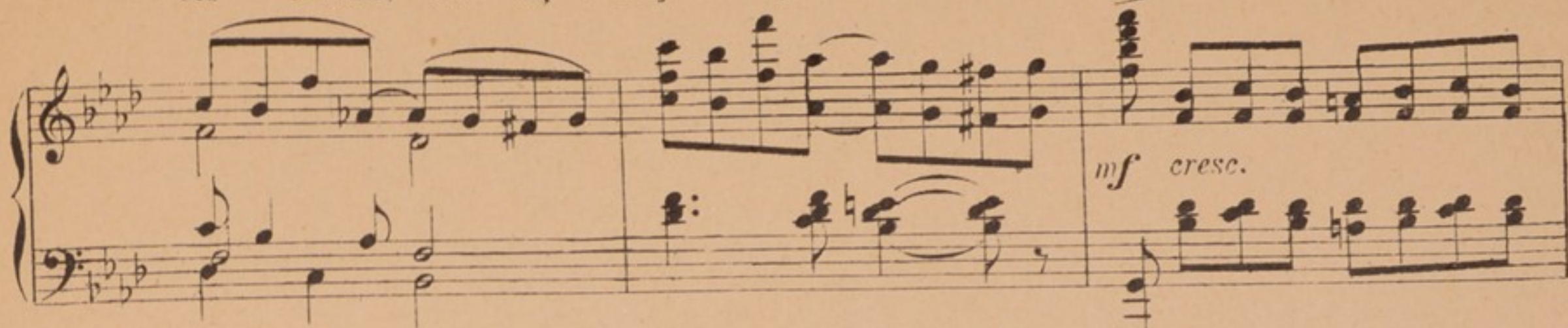
Na wodę ciche cienie schodzą, Tunany się po wydmach wodzą, A rzeka szepcze,

pp Poco piu mosso.

płyń w mrokach, Płyń i płyni coraz dalej... A coś w niej wzdycha,

poco a poco cresc.

coś zawodzi, Coś się w niej skarży, coś tak żali... Płynie i płynie, aż

gdzieś ginie. Traci się w górach i obłokach i już nie wraca nigdy

fala, Co taka smutna stąd odchodzi... Przepada kędyś w morsk głębinie

I już nie wraca nigdy z dala... Na Anioł Pański biją dzwony. Niech będzie

Marja pozdrowiona, Niech będzie Chrystus pozdrowiony... Na Anioł Pański

bija dzwony, W niebiosach kędyś głos ich ko na..

poco a poco dim.

Idzie samotna dusza polem, Idzie ze swoim złem i bólem, Po zbożnym łanie i po lesie,

pp

Wszędy zło swoje, swój ból niesie, I swoją dolę, klnie tułacza, I swoje losy klnie straszliwe,

poco a poco cresc.

Z ogromną skargą i rozpaczą Przez zasnioną idzie niwę... Idzie, jak widmo potępione,

mf cresc.

Gwiżdże koło niej wiatr i tańczy W którą się kolwiek zwróci stronę,

f poco a poco dim.

Wszędzie gościniec jej wygnańczy Nigdzie tu miejsca niema dla niej,

Niema spoczynku, ni przystani... Idzie przez pola umęczona, Łamiąc nad głową swą ramiona...

ad libit.

Na Anioł Pański biją dzwony, Niech będzie Marja pozdrowiona,

Niech będzie Chrystus pozdrowiony...

molto dim. et rallentando

Ed.

G 4875 W

MIECZYSŁAW KARŁOWICZ

WYKAZ DZIEŁ WYDANYCH I WYDAĆ SIĘ MAJĄCYCH PRZEZ WARSZAWSKIE TOWARZYSTWO MUZYCZNE

Na fortepian na dwie ręce.

Op. 5. PRELUDJUM i FUGA PODWÓJNA.

Na fortepian na cztery ręce.

Op. 2. SERENADA.

Do śpiewu z towarzyszeniem
fortepianu.

Op. 1. SZEŚĆ PIEŚNI. Pierwszy śpiewnik (*Gebethner i Wolff*).

N-r 1. Zasmuconej.

" 2. Zkąd pierwsze gwiazdy.

" 3. Na śniegu.

" 4. Zawód.

" 5. Pamiętam ciche, jasne, złote dni.

" 6. Smutną jest dusza moja.

Op. 3. SZEŚĆ PIEŚNI. Drugi śpiewnik. (*M. Arct*).

N-r 1. Mów do mnie.

" 2. Z erotyków.

" 3. Idzie na pola.

" 4. Na spokojnym morzu.

" 5. Śpi w blaskach.

" 6. Przed nocą.

Op. 3. NAJPIĘKNIEJSZE PIOSNKI.

NA ANIOŁ PAŃSKI. (*Melodeklamacja*).

NIE PŁACZ NADEMNA.

O NIE WIERZ TEMU, CO POWIEDZĄ LUDZIE.

(*Kasa Pom. Księg.*)

POD JAWOREM.

Na chór żeński z tow. fortepianu.

W BLASKU KSIĘŻYCOWYM.

PTASZĘ WĘDROWNE.

Na skrzypce z orkiestrą.

Partytura i głosy.

Op. 5. KONCERT.

Na skrzypce z towarzyszeniem
fortepianu.

Op. 8. KONCERT.

Na orkiestrę.

Partytura i głosy.

Op. 2. SERENADA.

Op. 6. BIAŁA GOŁĄBKA. (*Bianca di Modena*).

Op. 7. SYMFONJA E-MINOR. (*Odrodzenie*).

Op. 9. POWRACAJĄCE FALE. Poemat symfoniczny.

Op. 10. ODWIECZNE PIEŚNI.

I. Pieśń o wiekuistej tęsknocie.

II. Pieśń o miłości i śmierci.

III. Pieśń o wszechbycie.

Op. 11. RAPSODJA LITEWSKA.

Op. 12. STANISŁAW i ANNA OŚWIECIMOWIE.

Op. 13. SMUTNA OPOWIEŚĆ. (*Preludja do wieczności*)

Op. 14. DRAMAT NA MASKARADZIE.

